

Dr. Petronijevics Braniszláv

A halhatatlan madár

A mindenségen átrepülsz, oh én darum
És sehol sincsen fészked, nincs sehol.

A világ sarkát, látom, elhagyod,
S napfényes, hűvös bölcsők rendszerét,
Repülve fagyos, messzi síkokon
Csillagsűrűkön lassan áthaladsz
S a napnak fénye árnyékol be téged.
Körülkeringed Herkules-csoportját
S naprendszerét is a távoli célnak.

S belépsz a napnak rendszerébe is
S a francia agy örök emléksobrát,
A híres Herschel csodás planétáját
A messzi Neptunt gyorsan elhagyod.
Szaturnusz gyűrűjét alighogy látod!
Kicsiny planétákra rá sem tekintesz?
Örök nézésed
Csupán az óriás, vulkános Jupiter
S az öreg, törpe Mars vonzzák magukra?

De nem! A földre mégis rátekintesz!
Elfárasztott az örök röppenés?
És gondolod, hogy fészket rakni kell?

Óh, örök madár, álljon röppenésed
S közelről nézd meg jól anyánkat!
Hegyvölgyes, óceános háta,
Folyók sűrűje eresedik rajta
S mi itten él, az halálba indul
A kicsiny léte, elmúlása nagynak
S ki fészket rak rajt', annak vége van.
Óh, örök madár, álljon röppenésed!

A mindenségen átrepülsz oh én darum,
És nincsen fészked, nincs sehol
Óh, örök madár, folytasd röppenésed!

Délbácska, 1927. február 27.